Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΛΛΟΙΜΟΝΟ!.. Δὲν ξέρω! Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω. Χάρρυ! ἀπάντησε ταραγμένη ἡ Ρούθ. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι δὲν εἶνε στὰ καλά του. Θὰ σοῦ ἀναφέρω ἕνα περιστατικό, ποὺ θὰ σοῦ προξενήση κατάπληξι. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι τῆς τρέλλας του.

—Τί λέτε!..

—Βέβαια. Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες θέλησα νὰ ἐξακριβώσω ποιὰ ὥρα θὰ γυρνοῦσε ὁ ἄνδρας μου στὸ σπίτι καὶ γι' αὐτὸ ξύπνησα τὰ μεσάνυχτα καὶ κρύφτηκα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ εἶνε πλάϊ στὸ δικό του. Ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα εἶδα πὼς μέσα στὸ δωμάτιό του ἦταν ἀναμμένο τὸ φῶς. Ἀφουγκράστηκα, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα κανένα θόρυβο. Ὅταν πέρασε ὅμως λίγη ὥρα, ἔσβυσε τὸ φῶς ἄξαφνα καὶ μόλις πρόφτασα νὰ κρυφτῶ, ἄνοιξεν ἡ πόρτα ποὺ ἐπικοινωνοῦσε τὸ ἕνα δωμάτιο μὲ τ' ἄλλο, κι' εἶδα νὰ προβάλη στὸ ἄνοιγμα ἕνας ἄγνωστος μὲ τρομακτικὸ παρουσιαστικό. Θεέ μου!... Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἦταν ντυμένος σὰν κλέφτης. Τὸ μουστάκι του καὶ τὰ γένεια του ἦσαν ἀπεριποίητα. Εἶχε τυλιγμένο τὸ λαιμό του καὶ τὸ μισὸ πρόσωπό του μ' ἕνα μάλλινο μαντῆλι καὶ φοροῦσε ψηλὲς μπόττες. Μόλις ἐκλεισε τὴν πόρτα πέρασε ἀπὸ μπροστά μου καὶ σχεδὸν μ' ἄγγιξε. Ποῦ πήγαινε; Δὲν ξέρω... Ἀπ' τὸν τρόμο μου, λίγο ἔλειψε νὰ μείνω ἀναίσθητη. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς κρατήθηκα καὶ δὲν ξεφώνισα. Ὅταν ἔφυγε ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, μ' ἔπιασε μιὰ μεγάλη ταραχὴ καὶ πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ συνέλθω. Εἶχα ὡστόσο ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου κακοποιοῦ τὸ μάτια τοῦ συζύγου μου!... Ναί, φίλε μου, ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ξενύχτης ἦταν ὁ δόκτωρ Ροβέρτος Φίτζεραλδ!

—Ἀ! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!... Θὰ γελάστηκες, ἀγάπη μου.

—Ὄχι, δὲν γελάστηκα!... Εἶμαι σίγουρη γι' αὐτό!... Ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ ἀκόμη καὶ θὰ πεισθῆς, ὅτι δὲν ἔπεσα θῦμα ὀφθαλμαπάτης, ὅπως φαντάζεσαι...

—Πές μου!... Σ' ἀκούω.

—Μόλις συνῆλθα ἀπ' τὴν ταραχή μου, κατέβηκα, ξύπνησα τὸ θυρωρὸ καὶ τὸν ρώτησα ἂν κρατοῦσε ὁ σύζυγός μου τὸ κλειδὶ τῆς κυρίας εἰσόδου κι' ἂν ἔμπαινε ἀπὸ αὐτὴ ἔτσι φρικτὰ μασκαρεμένος. Ὁ θυρωρὸς μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἀπὸ καιρὸ ὁ σύζυγός μου τοῦ εἶχε ζητήσει τὸ κλειδὶ τῆς μικρῆς πόρτας τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖο δὲν τοῦ τὸ εἶχε ἀκόμα ἐπιστρέψει. Ἀνέβηκα τότε ἀμέσως ἀπάνω καὶ μπῆκα μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ συζύγου μου. Δὲν παρατήρησα καμμιὰ ἀταξία μέσα σ' αὐτό. Ὅλα ἦσαν κανονικότατα βαλμένα. Εἶδα ὅμως ἕνα καθρεφτάκι τοῦ τραπεζιοῦ, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρίν, καὶ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ μάλλινο ἐκεῖνο μαντῆλι, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ σύζυγός μου εἶχε μισοσκεπασμένο τὸ πρόσωπό του. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ σύζυγός μου μπαινοβγαίνει τὴ νύχτα πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι κρυφά. Ὤ, Χάρρυ μου, δὲν ξέρω τί συμβαίνει, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο γίνονται ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι φοβᾶμαι!... Διαισθάνομαι, ὅτι συμβαίνει κάτι κακὸ κι' ὅτι στὸ τέλος θὰ εἶνε τρομερό... τρομερό!...

—Ἔχεις δίκηο, Ρούθ!... Δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψη κανεὶς τί γίνεται μέσα στὸ σπίτι σου. Δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ προβλέψη κανεὶς τί θὰ συμβῆ στὸ μέλλον. Ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος σὰν κακοποιός, ποὺ τριγυρνάει τὶς νύχτες στοὺς δρόμους, δὲν τριγυρνάει βέβαια γιὰ καλό. Κάτι φοβερὸ θὰ συμβαίνη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσης νὰ ζῆς μαζύ του. Ἄφησέ τον, Ρούθ, κι' ἔλα νὰ συμβουλευθῆς καὶ τὴν μητέρα μου, ποὺ θέλει νὰ σὲ δῆ καὶ ποὺ σὲ θυμᾶται, ἂν καὶ πέρασαν στὸ μεταξὺ τόσα χρόνια. Ὅποια ὥρα θελήσεις νἄρθης, εἶνε πρόθυμη νὰ σὲ δεχτῆ στὸ σπίτι της, στὸ Βάλβουρθ-στρήτ.

Ἡ Ρούθ, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, δέχτηκε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μητέρα τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τοῦ εἶπε :

—Αὔριο τὸ βράδυ στὶς 8 ½ ὁ Ροβέρτος θὰ κάνη μιὰ διάλεξι στὴν Ἰατρικὴ Ἑταιρεία, ἀπ' τὴν ὁποία εἶνε ἀδύνατον νὰ γυρίση στὸ σπίτι πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Λοιπόν, θὰ πάρω ἕνα ἀμάξι καὶ θἄρθω στὴ γωνία τοῦ τετραγώνου ποὺ εἶνε τὸ σπίτι σας. Θὰ μὲ περιμένης 9 ½ μὲ 10 ἐκεῖ.

—Σύμφωνοι! φώναξε τρελὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ λοχαγός, σφίγγοντας μὲ πάθος τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του.

Κι' ἀφοῦ εἶπαν ἀκόμη μερικὰ λόγια θερμῆς ἀγάπης οἱ δυὸ ἀγαπημένοι, ἀποχωρίσθηκαν.

Μόλις ὅμως ὁπομακρυνθήκανε λίγα βήματα, ἀκούστηκε ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους, ποὺ περιτριγυρίζανε τὸν πάγκο, καὶ προβάλε ἕνας ψηλόλιγνος κύριος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν περίφημο Σέρλοκ Χόλμς.

—Μὲ μουδιάσανε τὰ τρυγονάκια μου!... μουρμούρισε ὁ διάσημος ἀστυνομικός, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ καὶ βηματίζοντας μὲ γρήγορα βήματα. Ἀλλὰ τοὺς συγχωρῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, γιατὶ ἄκουσα ἀπ' αὐτοὺς πολλὰ πράγματα, ποὺ ἀξίζουν γιὰ μένα περισσότερο κι' ἀπ' τὸ χρυσάφι ὅλου τοῦ κόσμου. Λοιπόν, αὔριο βράδυ, ὅταν ἡ κυρία Ρούθ θὰ βρίσκεται στὴ γωνία τῆς Βάλβουρθ-στρήτ, θὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατά, γιὰ νὰ λύσω τὸν κόμπο τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ αἰνίγματος, ποὺ μ' ἀπασχολεῖ τόσον καιρό... Ὁπωσδήποτε, συνέχισε ὁ ἀστυνομικὸς ἀνοίγοντας τὸ θῆμα του, ἡ ἰδέα νὰ παρακολουθήσω τὴν κυρία Ρούθ, ἀποδείχτηκε σωστή. Κι' ἀποδείχτηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ πόσο δίκηο ἔχει ὁ λαὸς ὅταν λέει: «Ἂν θὲς νὰ μάθης τὰ μυστικὰ ἑνὸς παντρεμένου, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πάρης λόγια ἀπ' τὴ γυναῖκα του!»

ΕΝΑΣ ΕΝΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, ἕνας ἄνθρωπος μὲ μακρυὰ ρεντιγκότα, παληᾶς μόδας, μὲ βαρειὰ παπούτσια καὶ κρατῶντας μιὰ ροζιάρικη μαγκούρα στὸ χέρι του, ποὺ ἀσφαλῶς θἆταν κληρονομία τοῦ παπποῦ του, ὁδηγούμενος ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη, μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς τῶν ἀσθενῶν τοῦ γιατροῦ Ροβέρτου Φίτζεραλδ.

Ὁ παράξενος αὐτὸς τύπος, χαϊδεύοντας τὴν κοντὴ καὶ ξανθὴ γενειάδα του καὶ τὰ σταχτερὰ μαλλιά του, προχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν περίφημο χειρουργό, ποὺ καθότανε σκυφτὸς μπροστὰ στὸ γραφεῖο του καὶ μελετοῦσε ἕνα βιβλίο.

Ὁ Ροβέρτος Φιτζεραλδ ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπ' τὴ μελέτη του, ὥστε οὔτε τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας ἄκουσε, οὔτε τὴν παρουσία τοῦ ἐπισκέπτου ἀντελήφθη. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μελετᾶ, σὰν νὰ ἦταν μοναχός του.

Ὁ παράξενος ἐπισκέπτης του, ἀφοῦ τὸν παρετήρησε προσεχτικὰ λίγες στιγμές, τοῦ εἶπε ξεροβήχοντας:

—Συγνώμην, γιατρέ!...

Ὁ Ροβέρτος Φίτζεραλδ, μόλις ἄκουσε νὰ τοῦ μιλοῦν, ἀναπρίχιασε, σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῆ ποιὸς τοῦ μίλησε.

Τὰ μάτια τοῦ περίφημου ἐπιστήμονος ἦσαν μεγάλα καὶ σκοτεινά. Τὸ μέτωπό του, τὸ ἐξογκωμένο, αὐλακωνότανε ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες. Τὰ μακρυὰ μαλλιά του πέφτανε ἀπάνω στοὺς ὤμους του...

—Ἀ!... Κι' ἄλλος ἄρρωστος! φώναξε κυττάζοντας κατάματα τὸν ἐπισκέπτη του. Νόμιζα πὼς εἶχα τελειώσει πειά. Ἀπὸ τί ὑποφέρεις ;...

—Γιατρέ, τοῦ ὀπάντησε ὁ ξανθογένης ἐπισκέπτης του, δὲν ἦρθα γιὰ νὰ μὲ ἐξετάσετε... Δὲν εἶμαι ἄρρωστος.

—Τότε, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δεχτῶ. Ἐγὼ εἶμαι γιατρὸς καὶ δέχομαι μονάχα ἀρρώστους. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ χάνω τὸν καιρό μου μὲ ἄλλες ὑποθέσεις! τοῦ ἀπάντησε μ' ἕναν ἀπότομο τόνο ὁ διαπρεπὴς χειρουργός.

Ὁ ἐπισκέπτης ὅμως, χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀπ' τὴ θέσι του καὶ χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ ταραχή, ξανᾶπε:

—Γιατρέ μου, γιὰ νἄρθω νὰ σᾶς ἀπασχολήσω, θὰ πῆ πὼς κάτι σπουδαῖο θὰ συμβαίνη. Θέλω κάτι νὰ σᾶς πῶ, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει προσωπικὰ ἐσᾶς!... Εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, γιατρέ μου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω νὰ ἀπατοῦν ἕναν ἐξαιρετικὸν ἄνθρωπο σὰν καὶ σᾶς, ποὺ μέρα νύχτα ἐργάζεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος !... (Ἀκολουθεῖ)

στηκα νὰ ἐκδικηθῶ κάθε Σαχαριανό, ποὺ τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του... Κι' ὅταν γύρισα στὴν ἔρημο, ἄρχισα πρῶτα τὰ φονικά μου σκοτώνοντας τὸν Μπὲν Ἀμάρ, τὸν γητευτὴ τῶν φειδιῶν, ποὺ εἶχε πουλήσει στὸν ξένο «σίντι» τὴν ἀγάπη μου. Ἔπειτα, κάθε φορὰ ποὺ ἀπαντοῦσα κι' ἀπὸ ἕνα θαυμαστὴ τῆς Ἀϊσᾶς, τοῦ ἔπαιρνα τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ χορτάσω τὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεώς μου... Ἀμποῦ Μπὲν Καμπίρ, εἶμαι ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα, ἦταν κι' ἡ τελευταία !...

Ὁ Ἀμποῦ Μπὲν Καμπὶρ τότε στήριξε τὸ γεροντικό του χέρι, ποὺ ἔτρεμε, στὸν ὦμο τοῦ δαιμονισμένου καὶ ψιθύρισε :

—Ἀφλάν, ζήτησε συχώρεσι γιὰ τ' ἄγρια φονικά σου... Ὁ Ἀλλὰχ εἶνε μεγάλος ...

Κι' ὕστερα οἱ δυὸ Σαχαριανοὶ χωρίστηκαν κι' ὁ καθένας τράβηξε τὸ δρόμο του. Μὰ τὴν ἴδια νύχτα, ψηλὰ ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ στοιχειωμένου βουνοῦ, ὁ ἄρρωστος Ἀφλὰν ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε στὴν ἄβυσσο τοῦ Ἔργκ Ταοσίλι...